DEIMPERIALIZATION AND DEFASCINIZATION
(Experience of ideology of the Ukraine third revival)

ЗМІСТ
CONTENTS

I. Підвалини краху масизму (ідеологія і реальність)..... 4
Bases of massism bankruptcy (ideology and reality).

II. Хто є хто: картина політичних установок людей. (Квазімодель)..... 34
Who is who: a picture of people political purposes. (Quasimodel)

III. Роз-імперення. (Мова і нація. Вакцина проти СпНіду)..... 61
Deimperialization. (Language and nation. Vaccine against ISC).

IV. Роз-імперення і де-фашинізація..... 86
Deimperialization and defascinization

V. Камо грядеши. (Заграви 1992-1993 рр.)..... 107
Cue vadis. (Glow of 1992-1993)

Дод.1. Історія, наука і ми..... 134
Add.1. History,Science and We

Дод.2. Концептуальний захист України і Планети. (Ідея проекту. Документ)..... 153
Add.2. Concept defence of Ukraine and Planet. (Idea of the project. The document)

SUMMARY..... 159

KIEV - 1992

* * *

Парадрокс нашого бурхливого Відродження в тому, що хоч уже сьомий рік триває боротьба, хоч існують «Народний Рух», «Просвіта», «Народна Рада» і десятки прогресивних партій та спілок, хоч не вщухають мітинги, пікети, страйки та голодівки. Але й досі неясно, звідки й куди ми йдемо? Досі відсутня жодна книга, що могла б служити загальним світоглядним орієнтиром у цій боротьбі. (Без того, що хто хоче, те собі гадає і чинить). Телебачення, преса і радіо не мають філософсько-метологічної бази. Відсутні методологічі установки й стратегічні передбачення та рекомендації. Не знаємо законів поведінки людей у кризових ситуаціях. Відсутня основа для просвіти. Немає чого показати світові: яке ж бо наше справжнє обличчя? (Часом не таке, як подає Москва!?). А головне, що люд без орієнтирів украй небезпечний. Лає РУХ, лає «димократію». За умов небаченої лютої кризи й зневір'я «мас» у демократичний лад, спритні демогаги-авантюрники можуть знову повернути все до диктатури й терору. Людність треба нагально просвіщати, щоб вона ставала свідомим і гідним Народом — гарантом демократії і Свободи. Політпросвіта досягає успіху лише тоді, коли відтворено цілісну й переконливу картину реальності. І СИСТЕМА. Коли чітко змодельовано: хто є хто в цій системі. Коли задані цілі й цінності. Благородна етика. Нові незатерті поняття, що поглиблюють світогляд і роблять зрозумілою духовно-політичну ситуацію. Коли проведена лінія надії в майбутнє...

Ось такі мотиви й авторське бачення пропонованої книги. Вона була написана впродовж 1989 р. (т.I) — 1990 р. (т.II). З огляду на папер[illegible] кризу тут подано лише малу частину її. І то, завдячуючи товариству «Просвіта», а надто розумінню його Голови — Павла Мовчана. До речі, під РУХом і ПРОСВІТОЮ без лапок тут розуміється не самі тільки організації «Рух» і «Просвіта», а діяльність усіх прогресивних сил народу проти старого маразму — за незалежність, демократію, розвиток і добробут.

12 лютого 1992 року

P.S. Завдячую добродіям із Тернополя — Левку Горо[illegible]ському, Петру Маленькому, Олесю Маханцю, Івану Польовому, Михай[illegible] Цибульку, які посприяли виходу книжки до Першого Всесвітнього Форуму українців у Києві.

Galaxy17 25 серпня 2020

I.
ПІДВАЛИНИ КРАХУ МАСИЗМУ
(Ідеологія і реальність)

Голова соціалістичної партії України заявив на Верховній Раді, що якщо відбудуться нові вибори, то їхня партія неомінно переможе. Демократи сміялися. Але то є досить вірогідно, якщо врахувати, що матеріальний рівень життя населення падає. А юрба міркує собі елементарно: «Чому, коли були при владі комуністи і був Союз, тоді все було, а тепер за демократів — нічого нема!? Все тільки дорожчає?! А вони базікають там тільки...». (Це з подачі перелицьованих у соціалістів комуністів). Оскільки ж «соціалістична партія» є, по-суті, тією ж самою компартією під дещо іншою вивіскою і спекулює на «інтересах трудячих», на «побудові соціалізму», на червоному прапорі — на всьому тому, що приносило політичний капітал цілих 74 роки, хоча призвело до деградації особи, нації й зруйнувало економіку, то конче необхідно до решти розвінчати ідеологію комунізму як демагогію. З'ясувати: на яких підвалинах стоїть будівля комунізму? В чому його суть? Яке його справжнє ім'я? —. І чому він неодмінно мусить потерпіти крах?

Важливо також добре збагнути, чому він у свій час переміг. Яка його демонічна спокуса. Що з цією ідеологією-демагогією небезпечно гратися, страшно жити...

Щоб в корені спростувати утопізм і антигуманність масизму, треба по-порядку розглянути основні догми, на яких він тримається. Це ідея класової боротьби й соціалістичної революції. Культ матерії, економіки й техніки, які детермінують дух, войовничий атеїзм, денаціоналізація, зрівнялівка, диктатура та комунізм. І щоразу співставляти теорію з практикою, масизм із життям.

При цьому користуватимусь політичним словником Миро Продума.

«Спочатку було Слово». Все, що існує, треба влучно назвати. Інакше ми неодмінно попадаємо в пастку заяложених слів і спотворених уявлень. «Рух», наприклад, досі не спромігся чітко висловити свою ідеологію. Необхідні поняття існують, на мій погляд, в Українському вченні Миро Продума — багатотомній праці, що й досі знана лиш у рукописі. Зміст її філософський, а не політичний. Але вона стосується й політики, оскільки «найбільшою реальністю нашого існування є влада»...

Совєтський режим Продумом називається не командно-адміністративною системою» (як то він сам собі лагідно й «перебудовчо» йменував), і не «тоталітаризмом» (хоч це для загалу слово — й тому без належних негативних асоціацій), а фашинізмом. Як спорідненим з «фашизмом», але позбавляє особу навіть свободи власних (від німецького «Фашіне», що від латинського «фасціс») у Росії

Galaxy S10+
25 серпня 2020 р. 10:07

називають в'язку хмизу, що кладеться в греблю. Особа (окремий прут) цілком розчиняється в масі, обезличується заради міці імперської «греблі». Фашинізм за своєю суттю — насильницько-репресивний спосіб здійснення п-мафією своєї влади. Це той режим, «порядок» (а не лад), який вона запроваджує. Це й жорстокі соціальні інституції однозначного виконання наказів верхніх ешелонів п-мафії нижніми. І тоталітарне придушення ними будь-якого спротиву. Навіть у літературі, мистецтві, не кажучи вже про пресу, душать отим ісзуїтським «соцреалізмом»...

Згідно Продуму, не «компартія», а п-мафія. Бо коли партія одна, її влада монопольна, й вона не підлягає жодним писаним законам — ніяка вже то не партія, не частина (парт) народу, а злочинна імперська суперорганізація, яка стоїть над народами, над державами і над законами. Вона насамперед політична, а вже потім економічна та ін. Це стоголова полі-мафія. Нею просякнута уся суспільність згори донизу, від політики до мистецтва. Партію можна заборонити і припинити. Полі-мафію — неможливо. Ядром її є нещодавня номенклатура КПСС-КГБ-СА-МВД-СССР (абревіатура тут російська, бо п-мафія суть імперська). Тисячами «жил» її члени пов'язані між собою. У неї немає своєї Вітчизни, через що так дивовижно швидко відбувається реанімація російської імперії). Мета — власний «комунізм» полі-мафії сьогодні (і вчора), а не в майбутньому. Засіб — фашинізм, який постійно відтворюється п-мафією у житті та соціумах завдяки тоталітарній структурі влади, завдяки системі усталених зв'язків полі-мафії, що залишаються також після втрати нею офійційної політичної влади.

У самому способі людського існування, у нашій душі. (Тому навіть тоді, коли ми зовні виходимо з фашинізму, він ще довго не виходить із нашого єства).

Головні носії фашиністського духу, котрі заражають соціум, називаються фашиністами. Здебільшого члени компартії — не фашиністи, а «партійці» — менш-більш добропорядні обиватслі-пристосуванці. Третя категорія — сліпо віруючі в «партію», «комунізм», «вождів» та «генсеків» — називаються «ідейними» (інакше «коміками»). Оскільки провід у фашиністів і дух задається ними самими. А внаслідок закону емерджентності складних систем (тобто, властивості цілого якісно відрізняються від властивостей частин) — усі вони ллють воду на млин фашинізму й живлять полі-мафію. Все, що під її контролем йменується «імперією СС». Відповідно, «СС» використовується як синонім полі-мафії...

Роз-імперення і де-фашинізація — найперші два головні завдання РУХу (що ширше, ніж «Рух») на шляху до свободи й добробуту. Роз-імперення — комплекс взаємопов'язаних дій для подолання всіх напрямків імперіалізму. Незалежність політична — лише початок великої праці народження свободи нації й окремого індивіда.

Де-фашинізація — демонтаж фашинізму в напрямку демократії, громадянського суспільства, свободи й відповідальності особистості. Тут важливу ролю має відігравати парламент народної довіри.

Іще одне поняття — **Під-совєт**. «Риба гниє з голови». За своєю суттю маємо не суверенний парламент, а підлеглий полі-мафії механізм, що «обраний» на одномафіозній основі. Нечисленна опозиція — зручне прикриття за умови інтенсивного демократичного й національно-визвольного рухів. Якщо з другим полі-мафія до пори до часу може змиритися, то перше — зась. Чи зможе Україна роз-імперитися і де-фашинізуватися, чи зможе народ обрати гідний парламент, який призначить належний уряд, — залежитиме від рівня його політичної свідомості й культури — від якості й інтенсивності нашої просвіти...

І

Класова боротьба. Революція. Комунізм. Згідно з новим «вченням», суспільство в своїй основі ділиться не по-горизонталі, на нації і держави, а по-вертикалі — на класи. Великі групи людей, котрих об'єднує спільний економічний інтерес. Фундаментально, можливо, те, що скрізь, у всіх державах існують класи експлуататорів і класи експлуатованих. В кожну історичну епоху — у відповідній формі. Бо завжди панують різні класи. Підневільні класи споконвіку борються за поліпшення свого становища із класом гнобителів, які визискують їх матеріально і принижують морально. Ця боротьба і є рушійною силою розвитку суспільства, мотором історичного розвитку людства.

На певній стадії розвитку продуктивних сил виробництва буржуазія повстає і скидає із своїх плечей розніжену аристократію. Відбуваються, як закон, «буржуазні революції», котрі знищують феодалізм і влаштовують прогресивніший лад — капіталізм. В свою чергу, з часом в надрах буржуазного суспільства формується й посилюється прогресивний «робітничий клас» — пролетаріат. Його місія — визвольна. Він — «гегемон».

Оскільки експлуататори, (буржуазія та ін.) у всьому світі мають спільні інтереси і діють заодно, то організовану силу можна подолати лише організованою силою. Ті, хто усвідомили «всесвітньо-історичну місію пролетаріату», об'єднуються в партію «авангарду пролетаріату», стають комуністами. Велика і праведна мета комуністів — об'єднати пролетаріїв усього світу, підняти їх на організовану політичну боротьбу. — Здійснити комуністичну революцію і взяти владу в свої руки. Для того, щоб разом з усіма трудящими будувати нове щасливе суспільство — КОМУНІЗМ. Безкласове суспільство Свободи, Рівності і Братерства. Суспільство молочно-медових рік і найвищої свідомості. Без експлуатації, без кривди, без нерівності. Усі трудитимуться по-можливості, а споживатимуть — скільки кому хочеться.

Держава як інструмент гноблення в руках панівного класу при тому має відмерти. В грошах цілком зникне необхідність. Бо ж усі залюбки трудитимуться. Усі свідомі. І всього досхочу. Житимуть єдиною комуною — без конкуренції і експлуатації. Без класів і класових ріж. Без індивідуального та колективного егоїзму. Оскільки зникнуть об'єктивні матеріальні передумови всього того — влада, злидні і нестатки. Усі такі щасливі, що «все пляшут і

Galaxy A17
25 серпня 2026 р. 10:08

пають». Це і є комунізм. Царство свободи. Хто не прагне того, той або малосвідомий, або лютий «класовий ворог», якого треба знищувати, або ж зіпсутий морально.

Буржуазія ніколи не віддасть влади пролетаріату добровільно. Він повинен взяти її силою, зброєю, кров'ю. Причому це можливо лише там, де пролетаріат найбільш розвинений і найдужчий.

Звучить красиво й переконливо. Але яка ж реальність? «Пролетарська революція» відбулася там, де пролетаріат був слабкий і малочисельний — в Росії. І того не трапилося в жодній з високо розвинених країн. Комуністи здійснили революції в багатьох країнах на різних материках. І взяли владу цілком в свої руки. Чи де-небудь здійснений перехід із царства необхідності в царство свободи? Чи де-небудь там розквітає особистість? Ні! Скрізь, де переміг «авангард пролетаріату», де знищили «експлуататорів», де зрівняли класи — скрізь і завжди гніт і експлуатація значно збільшуються. Вона стає не тільки матеріальною, але й духовною — тотальною. Рівень свободи народу падає. Населення зубожіє. (Тоді як згідно комуністичній ідеології повинен зубожіти пролетаріат в країнах «буржуазної демократії»). А як не зубожіти, коли продуктивність і якість праці неодмінно падає?! Індивідуальність деградує до індивіда, а народ — до населення. Держава не вмирає, а посилюється. Скрізь і завжди замість комунізму наступає фашинізм.

Фашинізм тримається на полі-мафії з інквізицією і концтаборами. В її руках уся державна сила, так що неселення до смерті залякане терором. Стає важко говорити про вільну людину, про суб'єкта, коли нею скрізь маніпулюють як об'єктом-річчю. Все це тримається на розгалуженій системі стеження і сиксотства. На відповідному доборі й підготовці «своїх» кадрів — знизу доверху, скрізь і всюди. Все поставлено так, щоб життя індивіда, його успіхи залежали від ступеню лояльності до СС. Особистості нема. Є пастух і отара. Тому проходить будь-яка дебіліста політика, будь-які вади й помилки пануючої мафії.

Напевне зовсім не випадково, що комуністичні революції відбуваються не в цивілізованих країнах, як передбачалося теорією, а у варварських. Напевне, через людську темноту і фанатизм. В цивілізованих масизм спокійно загнали в культуру, в бібліотеки. А життя будують ближче до людської натури. І там тому й не відбувається якогось «загнивання» ладу і держави. Всупереч комуністичній догмі загнивають якраз її власні діти — фашиністські

режими. При тому страждають і гинуть мільйони людей. Держава стає лихим монстром. Мораль через провідну роль полі-мафії деградує дорешти. Мало не всі крадуть. І не видно й близько сподіваного комунізму, якщо не враховувати карткової системи. «Капіталізм» вочевидь перемагає в економічній війні двох систем. Насамперед завдяки більшій свободі думки і діяльності індивідів та груп.

Оскільки скрізь у світі спостерігається те ж саме, то напевне, що корінь поразки комуністів — в самій хибній ідеї, а не в окремих «вождях». Ідеологія класової боротьби і кривавої революції — негідна апологія розбрату в народах. Це спроба перетворити ненависть, заздрощі і прагнення помсти нижчих верств до вищих у певний світогляд. Що виправдовує революції, громадянські війни, братовбивство. Це по суті антигуманізм. На якому неможливо побудувати «щасливе суспільство». Захопившись заразними ідеями соціалізму, Україна не змогла зберегти свою незалежність 1919 року...

Якщо комунізм справді неминучий, якщо в цій ідеї справді щось є, то для цього непотрібно революцій. Достатньо відкрити шлюзи демократії. Просвіщати людей. Від добра ніхто не відмовиться. До добра приваблюють добром, а не злом. За умови існування парламенту, прогрес досягається не кривавими революціями, а здоровою конкуренцією. Місія держави при тому — руйнувати монополії, де б вони тільки не виникали. А головна і вічна місія держави — не насильство, а координація інтересів усіх громадян, громад і фірм. Та їхній захист і створення умов для втілення і розвитку. Одне слово, не зменшення, а збільшення свободи життя і діяльності. Та його гармонізація. Проблема не в тому, щоб знищити державу зовсім, а в тому, по-перше, щоб її мати. А, по-друге, щоб вона була ні охлократичною (коли диктує темна «маса»), ні фашиністською, ні авторитарною, а справді демократичною.

2

Матеріалізм. Економічний детермінізм духу.

Світогляд масизму войовничий. Він ставить своїм завданням не стільки прояснення світу, як його революційне перетворення. В основі ж усіх стосунків людей, наполягає він, лежать матеріальні відносини. В основі духовного прогресу людства лежить матеріальний прогрес — економіка: який спосіб виробництва, який характер виробничих стосунків — таке й усе інше людське життя. Нове комуністичне суспільство [illegible] новим способом виробництва та перерозподілом матеріальних благ. Первинна матерія, а не

свідомість, соціальне буття, а не соціальна свідомість. «Дух», як і «душу», вигадали попи та їхні «дипломовані лакеї» — філософи-ідеалісти. Бо їх не можна ні побачити, ні почути, ні пощупати. І хіба не очевидно, що людині насамперед необхідно задовольнити свої «первинні потреби» — в їжі, питві, одязі та помешканні?! Коли все таке є, тоді можна подумати й про щось духовне. Наприклад, почитати книжку. Бо масш дозвілля. Свобода є функцією матеріального розвитку суспільства. Воля — розкіш багатих. Культура - теж розкіш. Тож спочатку треба досягти високого економічного розвитку, щоб підняти духовний рівень народу. Тобто, рівень його свідомості, його мораль. Оскільки комунізм — суспільство невичерпних матеріальних благ, то в цьому не буде особливої проблеми. Коли все у всіх є, — зникає потреба когось дурити, експлуатувати, красти. Зникнуть нездорові заздрощі та інше зло. Усі стануть високо свідомими і вільними мало не автоматично. Досить лише правильно — за «діалектико-матеріалістичною Наукою» — поставити виховання молоді...

На ділі ж, добробут і духовність настільки незалежні, що нерідко взаємопротилежні одне одному. Не випадково християнство культивувало матеріальну бідність як засаду духовності. В тому є певна правда. У бідного ченця більше духовності, ніж у багатого обивателя з партійним квитком.

Наступний момент «матеріалістичного світогляду» ще серйозніший. Його можна назвати наріжним каменем ідеології масизму: все зло від приватної власності, від власників на капітал (головне, засоби виробництва). Якщо звільнитися від капіталістів, що наживаються на експлуатації робітників, і поділити всі засоби виробництва між «трудящими» на заводах і фабриках, справедливо поділити землі, щоб кожен працював не на капіталіста і не на пана, а сам на себе, тоді продуктивність праці вочевидь зросте. Властиво, ділити не варто: значно краще передати у загальну власність. Коли власність стане загальною, а не приватною, тоді зникне« відчуження праці»: кожен трудящий стане кревно зацікавлений у кількості і якості своєї праці — бо то ж усе І ЙОГО, І НАШЕ СПІЛЬНЕ. (Вища продуктивність соціалізму над капіталізмом — улюблений коник ідеологів масизму. Бо інакше можна припустити, що капіталізм швидше забезпечить матеріальну базу комунізму). При тому зникне клас експлуататорів, інтереси якого виражає вигадана ним держава, «виробничі видносини» стануть не вовчими, а людськими, свідомість людей

зростатиме. Людина людині стане товаришем, другом, братом. — Красива мрія!..

А що ж трапилося насправді? Цілком протилежне: відчуження праці від трудящого й незацікавленість працівника в якості своєї праці дійшла межі. І так мусило бути, бо немає конкретного господаря, а якийсь анонімний. «Загальносуспільна власність», «державна власність» — це всі і ніхто конкретно. В такому разі немає і відповідальності. Трудящий залишається найманцем ще більшою мірою, ніж до свого революційного «звільнення». Він у руках Адміністрації (відгалуження полі-мафії), яка, по-суті, не несе ні матеріальної, ні моральної, ні творчої відповільності за виробництво. (Зате має можливості урвати собі від того «благ», скільки потребує). Бо кількість товарів і їхній продаж та ціна заплановані загальноімперським центром — держпланом. Зарплата теж усім розписана незалежно від успіхів (Якщо тільки не враховувати начальницькі «преміальні». — Але воно — начальство — й без того може легко користуватися або красти).

В такій системі не тільки «трудящий» відчужений, але й адміністратор. Ніхто ж не є суб'єктом виробництва. Усі лише виконавці. Усі на службі у державного монстра, властиво — у пе-де-кратії. Боятися варто лише гніву начальства, лише ідеологічної «єресі», а не некомпетентності та ледачості. Фабрика і завод, комбінат і колгосп, науково-дослідний інститут і театр — будь-яке «виробниче об'єднання» чи фірма не можуть прогоріти в принципі. Бо все воно загальнодержавне. Нехай на один прибутковий завод тисяча збиткових, — але платня все одно мусить бути скрізь однаковою, згідно з загальнодержавними стандартами. Нехай усі без винятку колгоспи збиткові, нехай буде збитковою уся колгоспна система, усе сільське господарство. Однак, воно існуватиме стільки, скільки того захочеться партократії, що виходить із суто ідеологічних та політичних міркувань — міркувань сили влади.

Можна сказати, що все це перегини фашинізму. Що, мовляв, не віддали фабрики, заводи і землю трудящим, а монополізували державою. Однак, по-перше, державна монополія є наслідком основоположної ідеї диктатури пролетаріату» (читай, полі-мафії). Що це була б за диктатура, якби вона не втілилася в диктаторській (читай, тоталітарній) державі?! Що це була б за диктатура, якби вона не наклала своєї лапи на все?! Диктат так диктат — суцільний. І передусім «матеріальними благами», що цілком в дусі «матеріалістичного світобачення». По-друге, нічого особливо доброго не виходить навіть тоді, коли усі поголовно працівники фірми є її власниками (згідно з рівномірно розподіленими акціями). Це показали експерименти в Югославії.

Економічна стимуляція найбільша там і тоді, де й коли чоловік стає справдешнім господарем. Коли від його здібностей, ініціативи й працелюбності залежать виживання й розвиток фірми. Нарешті, коли цей господар розподіляє доходи фірми між добровільними пайщиками — пропорційно куплених ними акцій. Коли ці акції, як і товари, можна продати на вільному ринку. Одне слово, праця найпродуктивніша тоді, коли особа є вільним господарем капіталу і продукту. Тоді виробництво цікавить її як своє кревне споріднене діло, як своя творчість і азартна гра. Воно стає його особливим способом себевтілення й себествердження у світі. Інакше, економічна система може певний час розвиватися на ентузіазмі, потім стабільно триматися на примусі. — Але вона ніколи не стане конкурентоспроможною з вільною екномікою і ВІЛЬНОЮ ЛЮДИНОЮ — г о с п о д а р е м. І, зрештою, дійде краху.

Дійшла! — Необхідна приватна власність. Ніщо не може краще впливати на кількість і якість праці та на дешевизну товарів, як приватна ініціатива в умовах суворої конкуренції. Відповідно зростає й загальнонаціональне багатство. Коли ж кількості товарів мало, або коли товари неякісні, народ і держава стають неконкурентоспроможними, попадають в залежність від розвиненіших країн і бідують. Отже, якби навіть було правдою, що передумовою комуністичної свідомості є високорозвинена економіка, то це неможливо через домінацію політики (полі-мафії, державних структур пе-де-кратії) над економікою. В таких умовах на практиці неможлива жодна економічна наука й економічна організація праці. Її архіскладна система мусить функціонувати за законами невластивими людському нутру, за директивами зверху — без внутрішнього стимулу і життєво неохідної ініціативи кожного на своєму місці. Нічого дурнішого не можна вигадати, коли уся держава організована як своєрідний колгосп: є «трудящі» і скільки завгодно начальства над ними, але немає господаря-власника. В такому разі люди працюють абияк. І за першої-ліпшої нагоди крадуть. Чесність стає не у честі. Суспільство розкладається...

Наївно гадати, що досить забезпечити належний матеріальний базис, як мало не автоматично з'явиться висока свідомість, культу-

ра, духовність. Скоріше навпаки: вільний дух потребує вільної праці. А вільна праця, інакше, приватна ініціатива, яка стимулюється внутрішніми імпульсами людського нутра і зовнішніми умовами конкуренції стає могутнім волом, що тягне віз економіки. Суть, закони людської природи не можна відмінити ніякою філософською доктриною. Необхідно розкріпачити здорові інстинкти. Жадібність здорова, коли людина хоче побільше заробити і розбагатіти своїм трудом і талантом. Заздрість здорова, коли людина хоче піднятися до того, кому заздрить, а не спустити його на свій нижчий щабель. Заздрити багатому — самому ставати заможним, а не стояти й лаяти його «експлуататором». На жаль, в народі створили ілюзію, що раз уся власність усуспільнена («державна» й «усуспільнена» не розрізняють), то відсутня експлуатація і трудящий вільний. От тільки тиснуть негідники бюрократи — вимагають обов'язків і позбавляють «законних прав». «Лучше я помру с голода, чем пойду кому-то в услужение! Пусть только попробуют — я хорошо умею стрелять!» — ось який рівень політичної свідомості у багатьох темних. Чи говорять подібним людям що-небудь такі цифри: в США особа одержує на руки 70% вартості створеного нею продукту, а в імперії «СС» — 34% (не враховуючи теперішню дику інфляцію). Де більший рівень експлуатації, запитується?! І де вищий рівень життя, якщо там середня заробітна платня в десяток разів вища, в доларах, ніж тут у дерев'яних «рублях»?!

В багатьох країнах Заходу рівень матеріального добробуту давно перевищує той, про який мріяли комуністи-революціонери. Проте щось не дуже видно, щось не дуже чути, щоб зростала суспільна свідомість. Злочинність виявляється все в нових і нових формах. Крадуть свиней, корів, коней, машини, трактори., крадуть художні цінності, крадуть ідеї навіть в такій добропорядній країні як Англія. Бешкетують на стадіонах і поза ними футбольні фанати. Наркоманія й алкоголізм зростають. Мафії ніяк не зникають. Міжнародний тероризм набуває грізних форм. А чому? Масизм цього пояснити не годен. Так само як він не годен визначити, де вищий рівень духовності — в зубожілій від фашинізму Польщі, чи в багатій Америці? Можливо, в Польщі. І це ще раз свідчить наскільки наївна віра в економічний детермінізм духовного розвитку.

Galaxy A17
25 серпня 2026 р. 10:08

Незалежність рівня свідомості, незалежність духовності від матеріального добробуту особливо виразна на прикладі національно-визвольних рухів. Від економічного колоніалізму першим звільнилися найбідніші — бідна Ірландія, а не багата Шотландія, бідна Фінляндія, а не багата Україна. Румунія, а не Східна Німеччина та Угорщина., Польща, а не Словако-Чехія. Воля до національної незалежності у литовців та грузин вища, ніж в українців, а в українців вища, ніж у білорусів. Вірмени, здається, найбагатші. Але ніяк не можна стверджувати, що у них більше прагнення незалежності, ніж у грузин та азербайджанців.

Постановка питання про первинність матерії і економічний детермінізм духу — це прихована війна масизму з християнським та іншими світоглядами за монополію. Він ставив себе як універсальну Науку, як єдино-вірний світогляд. Насправді ж філософія, світогляд — не-наука, а любомудріє. На світі існувало, існує і існуватимуть багато світоглядів. І не тільки матеріалістичні, ідеалістичні та агностистичні. А й такі, для яких зовсім відмінні основні питання: екзистенціялізм, персоналізм, позитивізм, продумізм, нарешті. Для мене, наприклад, основним питанням є сенс життя. Кожна самобутня релігія є теж певним світоглядом. Через призму якого розглядає все життя зокрема економічну діяльність. Тобто, не лише економіка визначає дух, а вона також визначається духом. Безглуздо в такому разі морочити собі голову, що первинне: яйце чи курка. Від подібних питань люди божеволіють...

3

ТЕХНОКРАТИЗМ: культ науково-технічного прогресу як прогресу взагалі. Дарма люди мучаться над тим, щоб збагнути, що таке «матерія». Суть тут не в понятті, не в його змістовому наповненні, а в установці протилежній духовній.

А саме в тому, що все існуюче є для «суб'єкта» матеріалом («об'єктом»)... Його перетворюючої діяльності. Навіщо? Затим, щоб володіти і мати. Навіщо? Щоб стати незалежним від стихій і спокійно всім управляти і все споживати.

Споживання є кінцевим пунктом культу матеріального, його «благом». Змістове наповнення цього останнього по-суті протилежне змісту його як духовного б л а г а, наприклад, у християнському світогляді. Аскетичний стоїцизм християнського святого в такому разі виглядає як своєрідне божевілля. В проекті на людину ма-

теріалізм є культом тілесного НА ШКОДУ (або коштом) іншим фундаменталіям її існування.

Резон цих міркувань підтверджує культ економіки. Пролетаріат покликаний скинути з трона буржуазію, зайняти той трон сам і користуватися «благами» та «красивим» життям. Блага — насамперед матеріальне. А культура, духовність і вся інша «красота» — автоматичний наслідок міцного «матеріального базису», похідна надбудова над ним. Грубо кажучи, коли є гроші, тоді духовні блага можна купити й успішно споживати (засвоїти). Без культури і духовності як вторинного можна обійтися, а от без економічної бази, без «предметів першої необхідності» — ніяк не прожити.

Хиба подібних міркувань в тому, що духовне теж розглядається як річ, продукт споживання, (книжка, театральна вистава), тоді як воно є певним станом, переживанням свого буття-у-світі і принципово протиречевлюючою позицією. Подібний стихійний метеріалістичний чи пак «пролетарський світогляд», на якому постійно грає масистська ідеологія за своєю суттю залишається буржуазним. І навіть гірше: через низьку культуру та освіту, через негнучкість уяви й мислення «красиво» жити уявляється як «розкішно» жити — і то все.

Щоб якнайбільше мати й володіти, необхідно, щоб труд був максимально продуктивним. Це можливо завдяки постійному вдосконаленню «засобів виробництва». Загалом — ТЕХНІКИ. Розвиток техніки спирається на новітні досягнення фундаментальних НАУК. Виходить, наука і техніка, прискорено розвиваючись, є запорукою матеріального (а разом з тим і духовного?) прогресу людства в русі до комунізму. Головне — забезпечити виробництво енергетично. «Комунізм є Радянська влада плюс електрифікація всієї країни» — сказав головний «вождь» пролетаріату. Блага науки й техніки очевидні. Вони вражаючі. Це просто чудесний крилатий Пегас, який мчить нас у щасливе майбуття. — Ось ми уже цілком електрифіковані! Ось ми уже в Космосі!! Ось скоро засвоїмо інші планети!!!

Більше того, саме комуністичне вчення — наукове, їде на коні науки. Наука і техніка чітко й планово дають змогу вести корабель соціалізму до комунізму. — Завдяки автоматизації та кібернетизації управління цілком можливе здійснення ідеального управління — не тільки не просто виробничим процесами, але й державою та всім людським життям. Саме таке, якого вимагає високорозвинене комунісничне суспільство. Завдяки науці і техніці суспільство не тільки досягне комунізму. Не тільки оволодіє земною природою. Але в майбутньому досягне цілковитої безпеки життя. Безсмерття! І опанує Всесвітом. Людина озброївшись потужною технікою, сама стане Богом. Комуністи не чекають милостині ні від природи, ні від Бога. Вони самі беруть все в свої руки, завдяки досягненням найпередовішої комуністичної науки.

Виходить, прогрес життя (як блага) забезпечується науково-технічним прогресом. Беззастережна віра в науку і техніку як панацею є логічним наслідком матеріалістичної установки масизму. Мовляв, завдяки їхній могуті здійсниться перехід із «рабства необхідності в царство свободи». Мовляв, буде таке багатсво, що залишатиметься лише солодке дозвілля і трішечки труда для різноманітності — « по можливості». Зате споживатиме кожен за своїми потребами. Мовляв, завдяки техніці можна перетворити не тільки Землю, природу і Космос собі на потребу, а й саму людину «виховати» згідно рецептів їхньої ідеології. Виходить, рух до комунізму є рухом з однієї сходинки технізації на наступну. «Індустріальне суспільство», «інформативне суспільсвто», «роботронне суспільство» — все те, що є загальним в розвитку цивілізації «СС» приписує лише собі. В заявах «вождів» тільки й чути «про незмірний науково-технічний прогрес соціалізму». Святим духом стає техніка. Завдяки їй і під мудрим керівництвом «партії» пролетаріат стає всемогутнім і всемудрим., володіє і творить новий світ...

А як же там, «за горбом»? Там, у буржуазному суспільстві наука і техніка, по-перше, служать гноблячим класам. Від технічної модернізації трудящі опиняються на вулиці й зубожіють. По-друге, вона принципово відстає від соціалістичної та комуністичної науки, бо спирається на якийсь невірний, «ненауковий світогляд». Нарешті, самі трудящі не зацікавлені в розвитку буржуазної науки. У них наука веде до загнивання. У нас — до розквіту. Хто не вірить, нехай почитає Труди класиків і вождів світового пролетаріату. Там, у сотнях томів, усе розписано, як по нотах. Остаточно доведено! Зокрема, що соціалізм з його високою технікою й продуктивністю веде до молочно-медових рік. Тоді як за капіталізму — до абсолютного зубожіння «трудящих»...

Кинемо тепер погляд з боку реалій. Науково-технічний прогрес справді веде до зростання добробуту. Але, по-перше, за капіталізму (властиво, за ліберальної демократії) він значно ефективніший, ніж

Galaxy A12
25 серпня 2021, 10:05

за соціалізму. Про що з очевидністю свідчить якість товарів. А по
друге, зовсім не веде до підвищення свідомості, моральності та ду
ховності народу. Скоріше розбещує. Технократизм ідеологічних
установок «СС» свідчить суттєвим чином про загальну безду
ховність. Освіта в західноєвропейських країнах, Канаді, США знач
но більше повернута в напрямку гуманітарності й культури, історії
та мистецтва ніж тут. У школах тут усіх підряд мучать фізикою та
математикою. З дебільним рівнем викладання. Через неякісність
освіти і якість інженера відповідна його мізерній зарплаті. Тому
технізація проводиться — як і все — завдяки нарощуванню кількості.
Наштампували інженерів у вісім разів більше, ніж у США, а пуття
всеодно нема. Зате утворився величезний соціальний прошарок ма-
локомпетентних «технарів», який наповнює п-бюрократію і схильний
сприймати світ і суспільство як машину. Який стоїть за цент-
ралізацію (здебільшого підсвідомо) і раціональну організацію, бо
згідно з цими принципами працюють машини. І який сприяє нако-
пиченню техніки й технізації всього життя як самоцілі.

Проте царство свободи й справедливості зовсім не настає від впро-
вадження в управління та економіку науково-технічних та
кібернетичних методів і систем. Бюрократія при тому може
спокійнісінько правити собі балом далі. Тим більше, що системи
стеження й ліквідації нелояльних досягають фантастичних меж.
КГБ стає всесильним завдяки науці і техніці. Звідси мораль: наука
техніка самі по собі не є добром. Все залежить в чиїх вони руках.
Якщо полі-мафії, тоді зло і кривда від того тільки збільшуються, а не
зменшуються. Рабський страх людини зростає. Свідомість не
піднімається, а розбещується. І тому технократична бюрократія не
так наближає людину і суспільство до комуністичних ідилій, як
віддаляє.

Та й сама ефективність економіки — поняття відносне, а не абсо-
лютне. Вона визначається лише в порівнянні. Якщо в демократич-
них країнах, що засновані на принципах приватної ініціативи й
свободи індивіда, техніка і технологія розвиваються відносно швид-
ше, тоді вартість праці у країнах відстаючих зменшується. Ко-
муністичні «трудящі» попадають все в більшу й більшу залежність.
Економіка руйнується. Добробут гине. Відгородити колючим дротом
[illegible] стає неможливим...

Нарешті взагалі: чим більше техніки, тим більше вона нищить
[illegible] найновіша зброя. І тим гірші загальні природні

GalaxyArt
25 серпня 2020 р. 10:08

умови життя людства. Гряде екологічна катастрофа. Гряде мілітарний кінець світу... Культ науки і техніки в масизмі однобічний. Зроду не було ніякої критичності. Це дитяче захоплення своєю людською силою у війні з природою й богами. Звільняючись від природи, людина стає жертвою свого визволителя — техніки. Природна істота не повинна підкоряти природу цілком. А залишатися (бути!) з нею в гармонії. Інакше загине. — Науково-технічний прогрес — палка з двома кінцями. Не можна, наприклад, заперечувати добра науково-технічних досягнень в медицині. Проте за умов фашинізму переважає кінець з написом «ЖАХ». Досить нагадати про загрозу знищення планети навіть «мирним атомом», про Чорнобиль. — На біду , науково-технічний прогрес посилює демонічну основу масизму...

4

Войовничий атеїзм: монополія на істину. Матеріалістичний світогляд заперечує релігію. Через те, що вона культивує Св'ятий Дух як творця всього буття, творця матеріального світу. Насправді ж, рішуче заявляють «вожді пролетаріату», матерія ніколи не виникала і ніколи не зникне. Вона існує вічно без будь-якого «Творця». Первинна! Ніякого «Св'ятого Духу», ніякого бога не існує зовсім! Це спростовується НАУКОЮ — під кутом зору історичного розвитку релігій. Та завдяки порівняльному аналізу розмаїття у світі богів і релігій. Природа розвивається самотужки. Наука довела, що жива матерія випадковим чином створена з неживої. Що потім в природі почалася біологічна еволюція. Завдяки законам відбору вдосконалюються і розгалужуються біологічні види. На певному етапі виникають високорозвинені тварини, а потім мавпи. «Наука довела», що людина походить від особливих мавп-Приматів. Що вона постійно вдосконалюється розумово завдяки фізичній та особливо розумовій праці. — Людину створив її власний труд! — і в тому її особлива гордість.

Що ж до біблійної історії про бога, Адама і Єву, про всесвітній патоп і т.ін., — то є чистої води вигадки. По-перше, все тече, все змінюється за законами матеріалістичної діалектики, а не стале як в Біблії. По-друге, біблійна картина світу цілком суперечить науковій. Наприклад, Земля не тримається на трьох китах, і не має краю — «кінця землі». Не існує ніякого біблійного «неба», ніякого «верху» й ніякого «низу». Не Сонце обертається довкола Землі, а Земля довкола Сонця та ін. Релігія, церковники люто переслідували й ненавидять Науку саме за те, що вона спростовує біблійні вигадки й обстоює істину. По-третє, наукою доведено, що біблія — сукупність міфів різних народів і різних віків. По-четверте, вона має безліч суперечностей і неузгоджень в своїх

текстах. Наприклад, з одного боку «любіть ближнього», а з іншого: Я приніс вам не любов, а меч. І повстане брат на брата, син на батька, дочка на матір. Бо одні підуть за Мною до Бога, а інші стануть ворогами мені. По-п'яте, «св'яті отці» зовсім не св'яті, а великі грішники. Вони свідомо обдурюють трудящих, прислуговуючи пануючим класам. Досить вказати на те, що православний Синод офіційно підкорений самодержавству. І виголошує анафему кожному, кому накаже церква. Церква виховує народ в послусі, в контрреволюційна. Релігія — заявляють масисти — опіум народу, щоб його присипляти і сонного обирати. Вона народжена страхом людини перед природними стихіями та смертю. Оскільки це подібне до правди і так казала «влада», руйнуючи безкарно церкви і забороняючи релігійну агітацію, знищуючи «біблію», то люд починав їй вірити.

Проте у всій цій аргументації, яка здається цілком переконливою для простих людей є щонайменше два принципово вразливих місця. По-перше, атеїзм ототожнюють з наукою. Проте атеїзм є вірою в анти-віру. У матерію а не дух. У те, що релігія є «опіумом народу». Що Бога не існує, а лише матерія. (Та похідна від неї людська свідомість, а не «душа»). Атеїзм не може бути науковим в принципі. Бо належить (— як анти-теїзм) до галузі світогляду — філософії і релігії, — а не наук. Те, що він зовні прагне бути ратіональним — зовсім не виключає його нератіональної суті. Яка породжена невдоволенням певного типу людей, що релігія культивує дух, а не матерію. І принижує себестверджуюче горде Я. І в такому розумінні не гуманна. Цей протест є вольовим, а не раціональним. Він йде з людського Нутра, а не «ратіо», що очевидно з його пристрастності.

По-друге, церкву, та ще й до того ж конкретну церкву РПЦ, яка є справді прислужницею царату, плутають із самою релігією, забуваючи про величезну ідею останньої. Що людина не просто скотина, для якої цілком досить їсти, пити й розмножуватися. А вона має в собі божу іскру і вище покликання. Що її душа безсмертна. Що кожен зобов'язаний дбати про душевну чистоту, про любов до людей, і про свою духовну висоту. Хоч в кожній релігії на свій лад.

Нарешті, атеїзм цілком ігнорує позитивну роль церкви в прихилянні людей до духовного життя до вічності. І в цементуванні їх скрізь і всюди в громади.

Корінь запеклої боротьби масизму з релігією, його войовничість полягає не так в правді, як в прагненні цілковитої влади над людськими душами. Масизм тотальний: усі світогляди мали бути знищені як конкуренти нової влади. І всі церкви за винятком масистської, комуністичної (Комісари — їхніми попами, а парткоми, а ритуалом — процедура партійних засідань). І всі боги, окрім масистських бовванів. Це крайня нетолерантність, яка, однак, подається як вища справед-

ливість. Вбиваючи ідейно Бога, рілігію і церкву, войовничий атеїзм звільняє демонічні сили натовпу — агресивність і жорстокість людську. Так, що навіть наші мирні хлібороби відправляли своїх односельців до Сибіру — на муки холоду і голоду, на знущання і смерть. І без ніяких докорів сумління!..

Масизм в Росії дістав в атеїзмі-нігілізмі могутню рушійну силу. Бо не відбулося здорових перетворень, що відділили б церкву від держави і наблизили її до людини. Не відбулося Реформації, яка б розкула людський розум і зліквідувала антагонізм розуму і віри. Церква і релігія залишились досить відчудженими від індивіда. Обсобливо від голоти. А російська душа схильна до нігілізму і нищення (М.Бердяєв). (Почасти це стосується й України, — але не нігілізм, — яка не повною мірою пережила свій Ренесанс. Козацьке повстання під проводом Богдана в цьому відношенні скоріше зашкодило, ніж посприяло. — Папоцезаристський і шовіністичний провід в чужій Москві, а не в рідному Києві тим більше сприяв відчудженню народу від церкви, від попів. В церкву мало вірили, бо вона була неправедною — підніжкою російського царату. Що не стосується не досить великої греко-католицької церкви та малочисельних протестанських общин).

Три покоління виховувалися безчадійними атеїстами, завдяки спотвореному образу релігії і церкви. Вірили в наукові докази неіснування Бога, хоч не ставили навіть запитання, що таке є Бог. Тепер в усіх фашиністських режимах звільняються від масизму і навертаються до релігії предків. Істину не запроваджують силою, якщо вона Благо. Вона сама йде в народ і опановує масами. Будемо сподіватися, що Українські Церкви закарбують собі негативні уроки Російської православної Церкви — служитимуть своєму народові, а не кесарю й мамоні...

Мудреці давно збагнули, що якби навіть не було ніякого Бога, то його варто було б вигадати!

5

ДЕНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ: «інтернаціоналізм» — без націоналізму(?).

Згідно з матеріалістичною доктриною масизму, нації, національні відмінності людей, національні кордони і держави — все це не

суттєво. Суттєвий лише поділ суспільств на класи. Бо він стосується самих коренів людського буття — відношення груп людей до власності. Насамперед до засобів виробництва. Їх власного місця в процесі продукування. Та ролі в розподілі і споживанні продукованих благ. Хто має засоби виробництва, хто має капітал, той і пан. Хто ж немає — той невільна голота. Він може багато виробляти, але йому не дадуть стільки ж само споживати. Капіталіст чи інший «експлуататор» відбере у нього «додатковий продукт» і труд для самого себе. А хто бідний, той і невільний. Його тисне нужда. Йому доводиться за копійки продавати свою робочу силу.

Порівняно з подібним кардинальним феноменом життя, нація, національні інтереси — дрібниця. Це лише піна життя. Своєрідна гра історії. Нації появилися лише в буржуазну епоху. І через невеликий термін відімруть — як історичний анахронізм. Той, хто вважає націю за велику цінність саму по собі — «націоналіст». Він не усвідомлює суті історії, не прогресивний, реакціонер і контрреволюціонер — «ворог народу». З такими треба боротися всіма силами. І стверджувати «пролетарський інтернаціоналізм» у всьому світі. Яка може йти мова про національність, коли доля й інтереси пролетаріїв усього світу однакові?! Пролетарі не мають своєї Вітчизни. Скрізь і всюди їх експлуатують. Скрізь і завше буржуї нацьковують між собою народи. Скрізь експлуататори ведуть грабіжницькі війни не в інтересах трудового народу, а в своїх власних. Тому об'єктивно трудящі усіх країн повинні протиставити цьому злу свою солідарність. Єднатися. Організовуватися у вселенський інтернаціонал. Усі народи, усі раси — брати.

В тому є своя правда. І звучить дуже переконливо для сіроми і заманливо для гуманістів. Хоч це запозичене в християнстві, буддизмі та інших релігіях. Особливо про всесвітнє братерство. Але мало що звідки взяте. Головне, що це є саме в масизмі. Як один з його наріжних каменів, що є наслідком абсолюзації класового підходу.

Солідарність трудящих, дружба народів — звучить благородно. І приваблює добру душу, кожного сумлінного гуманіста. Проте добрими намірами вимощена дорога до пекла. Масизм у понятя «інтернаціоналізм» вкладає своєрідний зміст: програму де-національзації націй. І першими жертвами стають національні меншини та менш потужні нації в імперіях, що утворюються після комуністичних революцій. Бо комуністи вдовбують, що «нації — історичний пережиток». Що вони не мають перспективи і заважають

прогресу. Що багатонаціональний, багатомовний світ — «економічно нерентабельний». Що, зрештою, мусить бути якась одна мова, «злиття народів».

Але це вже велике нахабство. Ставка на темних. — Інтелігенція ж безеперечно має свою Вітчизну. Має її і селянин — як батьківщину. Має свідомий свого роду робітник. І всі культурні люди, що шанують традиції предків, їхню боротьбу, історію, усе створене ними. Яке пахне таким рідним і кревним духом-потом. Нормальний чоловік не може не любити власної унікальної історії і культури. Він любить нехай простий, зате своєрідний смак свого народу. Його мову — свою мову, його звичаї — свої звичаї. Його пісню — рідну пісню. Його вірування і його віру в свою невмирущість. Усі психічно здорові носять в серці любов до свого краю і природи, що закладена в їхніх генах і їхній долі. Вони прихильні до своєрідної зовнішності своїх земляків. До їхньої душі і духовності. І тому приречені бути патріотами, націоналістами. Усім, хто має совість, любов і душу — дорога рідна Вітчизна. На цій любові виникає спільнота вищого порядку — нація. В такому разі особа існує водночас на двох органічних рівнях: як індивід і як нація. І чим чоловік розвиненіший, тим виразніше він уявляє свій вищий рівень, тим більшою мірою ототожнює свій «Я-світ» із загальним «Ми-світлом». Любов до нації є посереднім виразом любові до самого себе. Власна гідність є також національною гідністю. Вона виростає з любові і волі до свободи.

Якщо ж нація пережиток, тоді й мова, традиції і культура — пережитки?! Масизм по-суті прагне вбити ці надбання і цю природну любов, прагнене зде-націоналізувати народи, вихолостити людину, відбираючи в неї складну родову історію і культуру. Зрештою, це означає вбивство любові до самого себе. Але що з того буде? І що з того виходить? Властиво, чого з того не виходить? Парадокс, але не виходить якраз братерсва. — Христос вимагав такої ж любові до свого ближнього, як до самого себе. Без любові до себе не може бути нормальної любові до інших. Це відомий психологічний факт. Так само не може бути здорового (інтернаціоналізму) без природного націоналізму (вважайте: патріотизму, оскільки термін «націоналізм» у нас спотворений масистською пропогандою). І далі: не може бути гідності і любові до свободи.

Масизм же настільки не годен збагнути цінності нації (і, відповідно, національно-визвольного руху), необхідності любові до неї як передумови інтернаціоналізму, як багатства людини і людст-

ва, — що об'являє націоналізм — любов до свого народу і боротьбу за його свободу! — і націоналістів, що готові до себепожертви заради народу, ворогом №2 поруч з «експлуататорськими класами». І тому навіть тоді, коли подібних класів не існує, називає його «буржуазним націоналізмом». А завдяки тотальній пропоганді ненависті до виразів «буржуазний» і «націоналізм», вводить в психіку народу таку велику ін'єкцію ненависті до цих слів, що при їхньому сполученні («націоналізм» у них неодмінно «буржуазний») у нього починається алергія...

При тому націоналізм навмисне ототожнюють із зоологізмом. Справдешній же націоналізм — здоровий, гуманний і гідний. За своєю природою він інтернаціональний. І шанується у всьому незбемканому світі як цінність. А в разі національного гніту — як праведна реакція на той гніт, як справедливий національно-визвольний рух. Націоналізм не суперечить, а прагне демократизму на рівні цілих націй. Усі нації повинні бути юридично рівними в своїх міжнародних стосунках. А в межах однієї держави — національно-культурна автономія для меншин. Зоологізм же прагне диктату корінного етносу над некорінним, більшості (або навіть меншості) над меншістю (більшістю). Для цього він прагне використати у своїх цілях національну державу. По суті то є націонал-шовінізм, а не націоналізм. (Про зміст термінів див. наступний розділ: «Хто є хто?»).

Зрозуміло, що «інтернаціоналізм» масизму є чудовою зброєю в руках шовіністів. Фашиністи імперії СС навмисне спотворюють здорову суть націоналізму. Наче він ворожий інтернаціоналізму — всесвітньому братерству. Він не тільки не ворожий братерству всесвітньому, а починає з власної хати — прагне взаємолюбові у рідній Вітчизні. Для них же ідея інтернаціоналізму — лише демагогія. Лише засіб для розпалювання класової ненависті і розбрату в міжнародному масштабі: «Пролетарі усіх країн єднайтеся!». Для накачки наших мускулів і загарбань. Для світової революції, щоб захопити владу. А коли вони отримують ту владу, то це засіб шовінізму та імперіалізму. Наприклад, русифікації народів. «Національна гордість» дозволяється лише панівній (державній) нації. Шовінізм і націоналізм начеб-то невластиві їй зроду. Але боротьба з так званими «ворогами народу», справжній терор щодо патріотів поневолених націй — виразне підтвердження цілком протилежного.

За гарним словом «інтернаціоналізм» приховується хижа пика шовінізму пануючої нації-імперії. Її звеличення і зажерливі апетити на увесь світ. Правда, зрештою, виходить нагору. — В усіх фашиністських імперіях посилюються національно-визвольні рухи. В усьому світі збільшується кількість національних держав. В повоєнні роки виникло більше 2/3 нових держав як наслідок розпаду імперій. Духовно-політичною ситуацією нашої епохи є не класова боротьба і комуністичні революції, а національно-визвольна боротьба і творення національних держав. Україна також вступила в цю історичну епоху. Що діаметрально протилежне «вченню» «великих вождів світового пролетаріату».

Саме життя, «практика» спростовує масистський міф про анахронізм націй і домінацію класової боротьби. Інтернаціоналізм без націоналізму — явище неможливе, або нездорове. Штучна денаціоналізація — лише прикриття шовінізму-імперіалізму домінуючої нації. Масизм зовсім не розуміє національного питання. (Дух його варварський: виступаючи супроти націй, він виступає проти культури, проти вселенського розмаїття культур. За уніфікацію — «пролетарську культуру». І це послідовно. Бо як тільки ідеологія ставить за головну цінність матеріальне», вона тим одразу протиставляє себе духовному. Й несе антикультурні тенденції). І тому не годен нормально його розв'язати ні теоретично, ні тим більше практично. На його сумлінні громадянські та міжнаціональні війни. — Епоха цих воєн...

6

ЗРІВНЯЛІВКА. Духовним центром комуністичного вчення є не класова боротьба і навіть не комунізм у якомусь далекому майбутньому, а культ рівності. Саме це робить його популярним і сильним.

Не герої і царі, не полководці і вожді, не боги творять історію, а народні маси — заявляє масизм. «Прості трудящі». Бо саме їхніми руками робиться усе на світі. Однак вони не шануються в неправедному класовому суспільстві. Це кривда. Усі люди народжуються рівними. Нерівними ж їх роблять нерівні умови життя, неправедне суспільство. Треба насамперед знищити приватну власність і класи як основу нерівності. Усуспільнити власність і засоби виробництва. Зрівняти усіх в усіх правах і відношеннях. Розподіляти порівну всі

Російське ж «православіє» принципово відмінне від протестантства в цьому пункті. В ньому домінує ідея віри як чогось протилежного мисленню., ідея Собору як колективного органу вирішення питань істини. Нарешті, ідея Церкви, яка начисто зростається із самодержавством і державою. «Православіє» продовжувало триматися за ідеал бідної людини — і тим породжувало зрівнялівські настрої навіть проти своєї власної церкви, яка вочевидь була багатою.

Росія — країна крайнощів. На користь ідеології зрівнялівки дуже й дуже «працювала» така велика очевидність, що пани мали сотні й тисячі гектарів землі, тоді як якомусь поганому господареві, або просто нещасливому бідному селянинові не вистачало навіть, щоб прогодувати свою власну сім'ю. Існував очевидний перебір в багатстві одних і убогості інших. Одні були скривдженими, а другі заздрили і рвалися до влади. Ідеологія зрівнялівки імпонувала їм усім, об'єднувала і облагороджувала. «Все зло у приватній власності. — Грабуй награбоване!».

Ідея рівності доводиться до абсурду. Справедливість начебто полягає у рівності всіх у всіх відношеннях. Тому знищуються особистості та індивідуальності. Усі мають стати просто індивідами. Одиниця, Персона, «Я» зникають. Натомість з'являються «Ми», «Трудові колективи», «класи», «народні маси», народ перетворюється у «народну масу», яка невідомо чому «творить історію». Все має бути усуспільненим. Бо інакше не буде рівного розподілу благ. Оскільки ж головне — рівний перерозподіл «створених благ», а не їх виробництво. Тож нехай зникне зі світу вільний ініціативний підприємець — вищий від «трудящих», нерівний «трудящим». Відтепер господарем всього стануть самі «трудящі». Капіталістичний спосіб виробництва буде подоланий і перетворений «ентузіазмом мас» при світлі величезної зорі комунізму. Коли буде все і наступить остаточна рівність усіх людей.

Але як практично втілити в життя ідею рівності, коли люди від природи нерівні? Дуже просто. По-перше, нехай живуть колективами. По-друге, завдяки справедливим зрівняльникам. Це звичайно люди, яким довіряє «партія», її члени. Отож, скільки, чого й кому треба робити й споживати визначають і командують зрівняльники — партійні бонзи під йменням «номенклатура». Зрівнюють усе й усіх. За винятком, розуміються, самих себе — Великих Зрівнювачів і Розподілювачів Благ. Щоб механізм зрівнялівки спрацьовував однаково від Карпат до Камчатки, його треба одержавити, централізувати, командувати. З усієї «необ'ятної Русі» блага рухаються спочатку до її центру, а потім, перерозподілившись і схуднувши, рухаються у зворотніх напрямках. А «народна маса» стоїть покірно у довгій черзі — мукає, мекає і бекає, немов скотина,

очікуючи від них трохи більшої милостині сьогодні, ніж вчора. Вона завжди сподівається на краще, бо ж ми таки «рухаємося до комунізму» — і вже ось-ось наздожене мо й переженемо Америку, яка загниває...

Проте як таке може трапитися? Національне багатство є сумою якісної праці кожного зокрема. А для гарної праці треба стимул, «двигун». Навіщо чоловіку сьогодні надриватися й перевиконувати план, якщо завтра той план підвищать і зменшать розцінки?! Навіщо чоловіку дбати про якість товару, коли від того зовсім не залежить ні реалізація, ні його доходи?! Зрівнялівка — політика дебілів. Бо стимулює не виробництво, а зосереджується на розподілі й перерозподілі уже існуючих багатств. Однак, їх можна створити лише трудом. А труд має тим більше стимулів, чим певніше він дає змогу здобути багатство і певне становище — незалежно від політичних поглядів. Для цього особі необхідно гарантувати право власності на все, включаючи засоби виробництва. Зрівнюючи ж усіх, позбавили власності, обмежили можливості приватної ініціативи до нуля. В такому разі залишилося два шляхи, щоб працювали. Перший — закликати вивляти «соціалістичну свідомість». Але скільки не закликали до «творчого, напруженого, високопродуктивного труда з віддачею усіх сил і знань (?)» — з цього нічого не вийшло доброго. І не вийде, доки особа не стане власником знарядь праці й того продукту, який вона виробляє. Анонімна власність відчуджує виробника від праці й продукту. Він усього-навсього найманець — подібно до солдата в чужеземну крайну. Його інтереси полягають тільки в платні. Та при нагоді щось вкрасти. — І ніякої болі за «трудовий процес», ніякого фірмового патріотизму. «Це усе не моє» — ось що він думає. Кількість він ще може дати, коли дуже вимагають, а ось якість — дудки. Бо якість йде від душі, із-середини. Інша річ, якби він став господарем, або співгосподарем фірми завдяки акціям. Тоді б його доходи тісно залежали б від якості його праці і загального успіху фірми. Більше того, від успіху мали б залежати його становище у суспільстві і взагалі — бути чи не бути.

Другий спосіб, який закладений в самій суті зрівнялівки є примус. Особи за своєю кваліфікацією, за своїми здібностями, працелюбністю та енергетикою суттєво нерівні. Примус потребує армії тих, хто примушує. Це всіляке начальство, влада і, зрештою, держава. Чим же начальник кращий за експлуататора-капіталіста в економічному відношенні? — ніяк не видно. Скоріше капіталіст є кра-

щим варіантом. Бо він керується суто економічними мотивами. А начальник може сваволити в усьому. Не дати, наприклад, квартиру. Потім, власник-підприємець зацікавлений у зменшенні свого бюрократичного апарату, щоб мати більші доходи. А для анонімного державного власника — то байдуже. «Загальнодержавна власність» — чудовий грунт для вирощення паразитів і паразитування... під виглядом посади і праці. Скажімо, дружини, дочки і полюбовниці партократів у системі академії наук.

Підприємцю необхідна демократія не менше, ніж робітнику. А начальника найліпше влаштовує фашинізм. Бо він може «керувати», незважаючи на свою неспроможність і некомпетентність. Каста пе-де-кратії — логічний наслідок масизму, а не якась випадковість, «помилка» вождя. Вона править скрізь і всюди, де тільки масистська ідеологія стала державною політикою. Пе-де-кратія має властивість необмежено розбухати. — Щоб примушувати працювати, щоб зрівнювати, треба багато людей. Над цими меншими начальниками ціла піраміда більших начальників. Родичів та приятелів теж треба десь влаштовувати. «Семеро з ложкою — один з сошкою» — значно більше стосується фашиністських режимів, ніж демократичних систем. Там особа може себевтілитися й без партійно-державної служби. За фашинізму ж навіть в науці необхідна влада, щоб менше експлуатували, більше дозволяли й більше давали. Тому рвуться до влади вчені, письменники, художники, композитори і навіть артисти.

Повертаючись до примусу зауважимо: який може бути інтерес і яка продуктивність з під палки?! Коли режим прагне послуху, а не вільної думки й ідеї. Коли йому навіть геніальні ідеї непотрібні (??). Історія не раз і не два довела, що примус ні в якому разі неконкурентоспроможний з приватною ініціативою. Тому до неї й прийшли. Ще гірше, коли його «ідея» — зрівнялівка. Зате нею легко заразити юрму. Поляки почали брати за горло свою власну «Солідарність», яка не пробула за кермом навіть тижня. Вимагають надбавок. Але звідки ж те взяти, коли в державі одні борги? У нас усі кричать «дай!», страйкують і тягнуть ковдру на себе. У тій ковдрі величезні фінансові дири. Існує лише одна серйозна підстава для страйку: вимагати перевиборів під-совєту і демократичних реформ. Лише розпуск колгоспів й утворення ферм, приватизація виробництва, торгівлі та ін. здатні в принципі вирішити проблему виробництва товарів, заможного життя.

6.1

Galaxy A17

25 серпня 2026 стр 10 09

Злі-засмучені в прагненні ще за горло ще довго. Бо він спекулює на дуже важливому в прагненнях сіроми: рівності прини-

жених з тими хто вивищилися, ненависті і заздрощів до заможних, спротив культу грошей і власності благородної частини інтелігенції. Тим більш, що масизм започаткувався як релігія гуманітарного струменню. Однак «добрими намірами вимощена дорога до пекла»: що занадто, то не здраво. Люди нерівні від природи. Тому несправедливо й антигуманно усіх зрівнювати. Комуністична практика — зумисне постійне зміщування благородних маталів з піском і перегноєм. В каламунтій воді нагору випливає усяке г-но... Яке душить не тільки благородних, але й принижених і ображених від народження. За фашинізму поціновується лише одна риса —лояльність до зрівняльщиків, задолизи. Але хто ж такі їхня величність Зрівнялівщики? Чи є вони за своєю суттю благородними? Зрозуміло, що це полі-мафія під проводом фашиністів. Частина з них справді вірує в комунізм, оскільки самі народилися й живуть у власному комунізмі *. Нехай би самі для себе і своїми руками десь його будували...

«Рівність» — погана ідея, зла ідея, якщо її запустити як код у велетенську державну машину. Христос це розумів, тому пропагував рівність людей лише перед Богом. А на землі — справедливість і милість до вбогого й знедоленого. У ліберально-демократичних суспільствах — усі рівні перед Законом. Демократія грунтується на справедливому втіленні людьми своїх можливостей. Які не однакові. Протє в розумних межах. Люди дещо підрівнюються завдяки прогресивним податкам на доходи, соціальному захисті верст з нижчими доходами, або без них. Завдяки рівності в «правах людини». Коли ж рівність стає принципом функціонування державної машини, як головний код її Програми, це неодмінно приводить до зрівнялівки. Зрівнялівка ж (— а що таке «комуна» як не зрівнялівка?! —) робить суспільство економічно непродуктивним. А отже, і не «прогресивним» навіть в масистському розумінні цього слова.

Зрівнялівка виключає прогресивну конкуренцію окремих індивідів і груп. «Соціалістичне замагання» — лише штучний сурогат конкуренції. Нарешті, зрівнювати нерівних інакше як насильством неможливо. Диктатура армії зрівняльщиків — цілком закономірно випливає з душі масизму. І потребує сильної держави, що суперечить власне масистському ідеалові. В житті перемагають не

*) Син начальника районного КГБ на кагатах мерзлої картоплі в колгоспі запекло відстоював соціалізм і комунізм. Він так старався і вірив, що «колхозу надо помочь». Бо ж колгоспи — рідна дитина їхньої системи зрівнялівки у формі одержавлення землі і «колективізації».

кінцеві ідеали, а те, що спочатку здасться засобом. Особливо на довгій дорозі. На довгій дорозі до Великої мети — КОМУНІЗМУ — засіб стає метою. Режим приниження вищого й кращого веде до зниження потенції життя, до його деградації. Природа з її законом відбору виявляється мудрішою від ідеології і практики масизму. Про дум вдало назвав МАСИЗМОМ тотальну зрівнялівку людей, зведення народів і націй до «маси», культ маси, з одного боку, і культ «вождя» — з іншого (– хоч всупереч початковій доктрині, але цілком закономірний), оскільки це є ядром світогляду, його рушійною силою, то відповідно й «комунізм» чи «марксизм-ленінізм» за суттю є масизмом і так повинні називатися. Тепер ми перейдемо до пункту, який особливо свідчить, чому цей режим називається фашинізмом.

7

ДИКТАТУРА. Що ж має наступити по революції? Як пролетаріату утримати владу і здіснити свою історичну місію? Якщо допустити буржуазну демократію, вчить масизм тоді можна програти. Старі пануючі класи прагнутимуть повернути старе. Чинитимуть шалений опір. І їм це може вдатися, тому що людність загалом малосвідома. Навіть якщо усіх експлуататорів знищити, то всеодно залишиться багато несвідомих. Особливо сильні релігійні та приватновласницькі «пережитки». Робітників у суспільстві порівняно незначна частка. А по-справжньому свідомих своєї місії ще менше. Необхідні ж цілковиті гарантії успіху побудови комунізму. Бо він є царством справедливості і свободи. Бо то є ІСТОРИЧНИЙ ПРОГРЕС. Єдиний вихід — сувора «диктатура пролетаріату».

На цьому пункті «вожді» особливо наполягають. В.Ульянов просто стогне від насолоди помсти, коли «обгрунтовує» диктатуру в «Державі і революції» — в унісон К.Марксу. «Диктатура трудящої більшості проти меншості»: етика зводиться до простої арифметики. Зате успішно переконує юрму. Завдяки партійній організації і партійній дисципліні можна долати всілякі перешкоди. А вони величезні. Оскільки «ніхто не віддає владу добровільно», бо вона захищає привілеї панівних класів (класу). Її захищають зброєю. І збройним шляхом здобувають. Про це свідчить вся історія розвитку людського. Повстання рабів. Буржуазні революції. Соціалістичні революції, наприкл. На [illegible] має бути громадянська війна

Завантажено
25 серпня 2025 р. 10:09

і терор. А далі — диктатура. Щоб утримати й закріпити владу. Щоб прискорено за масистською Наукою рухатися до Комунізму. Бо ж лише завдяки диктатурі пролетаріату (— партії цього авангарду—) можна революційно перетворити дійсність за найкоротший час. (Наприклад, дрібнобуржуазну психологію селян, які не бажають усуспільнювати землю і вести колективне господарство треба змусити до того насильством). Треба ж силою влади перетворити людське буття так, щоб воно стало запорукою перетворення людської свідомості. І піднесло її на вищий щабель людського гуртожія — комуналізму.

Завдання комуніста при цьому — гартувати свою волю і серце, щоб не піддаватися на будь-які сентименти. А твердо виконувати «волю пролетаріату». І не шкодувати для світлого майбутнього всіляких там «буржуїв», «контреволюціонерів», «націоналістів», «попів», «куркулів», «бандитів» та «їхніх прислужників». У смертельній класовій боротьбі не місце абстрактному гуманізмові. Гуманізм полягає у захисті трудящої більшості від кривди меншості. І у ВЕЛИКІЙ МЕТІ. Комунізм — світле щастя майбутніх поколінь — цілком виправдовує тимчасову і праведну «диктатуру трудящих», терор. «Непримиренність до класових ворогів» — неодмінна риса кожного справжнього комуніста. Так заявляють вони.

Тепер подумаємо самі... Диктатура — закономірний наслідок догми про непримиренну класову боротьбу. Щоб якийсь один «клас» суспільства своє моральне (з його погляду) право на владу закріпив юридично як гарантію на вікі віків, йому необхідна не демократія, а диктатура, не загальнонародні вибори, а «партійне призначення». В такому разі на перше місце виходять не здібності, а лояльність, не вільнодумство, — а вузьколобість. Диктатура заради «щастя більшості» означає і жорстокий терор, і цілковите винищення усіх інших «класів» та «прошарків» і просто «не таких як треба». Диктатура заради щастя переважної більшості завершується узурпацією влади заради щастя переважної меншості — самої влади. Так, що фашинізм закладений в самій основі масистського світогляду — з якого суттєвого боку не підійди. Особливий парадокс, гримаса історії в тому, що здійснивши криваві революції та громадянські війни за допомогою робітників, прийшли до влади не робітники, а авантюрні пе-де-крати. Інакше й не могло бути на подібній варварській основі. Варварська вона не тільки щодо збройної революції і диктатури. Варварська вона своєю наївністю. Нерозумінням природи людини.

— Що люди нерівні за природніми можливостями. І комунізм можливий лише як насильство. Нерозуміння того, що для розвитку людини і суспільства найбільше необхідна свобода — можливість політичного вибору і можливість будь-якої творчої діяльності, включаючи особливо підприємництво з метою економічного добробуту. Того, що невільна людина не може бути щасливою. А волі у особи більш там і тоді, де і коли вона вивищується над державою, над владою, а не навпаки. Диктатура є гіпертрофією влади, душителем свободи. Вона залазить всередину людської душі і починає її контролювати. Вона маніпулює свідомістю. А найгірше те, що вона також і духовна. Дух і думка людська опиняються під жорстоким пресом і контролем. Усіх змушують бути масистами - «ленінцями», «комсомольцями», «атеїстами». І робити «шо надо і як надо».

Цинізм в експлуатації духу не має меж. Духовна експлуатація породжує духовну проституцію. А вона веде до деградації всього затисненого в лещата тотальної диктатури громадянства. Бо формується ракова пухлина псевдодуховності і псевдокультури. Науку роблять партійною. І тим більш партійним змушують бути мистецтво. Творчий дух заганяють у клітку «соцреалізму». Суть якого у вихваляннні фашинізму у формах розмуміння і смаку самих фашиністів. Соціальне замовлення полі-мафії — підлабузництво. Творцям ламають хребта, змушують пристосовуватися і проституювати. Героїв же не багато. Тим більше, що ніхто не аплодує геройству. За таких умов елітарна культура з необхідністю деградує. А разом з нею деградує народ і нація. Комплекс неповновартості поширюється й на кожну окрему людину. Бо об'єктивно вона є раб. Рабство ж показало свою непроможність ще на зорі нашої ери...

* * *

Життя не залишило каменя на камені від ідеології і практики масизму. Ні ставка на «соціалістичну економіку», ні ставка на технократизм, ні войовничий атеїзм, ні дурна зрівнялівка, ні бездуховна денаціоналізація, ні жорстока диктатура не виправдали себе як щось таке, що допомагало б індивіду стати особистістю, а націям — розвинутися. Вільні демократії обійшли фашинізм за всіма статтями. Там, а не тут показують зразки людського життя. Соціальної справедливості й соціалізму виявилося значно більше там, де вона (і він) не афішувалися так гучно, як в Російській імперії, де менше дбали про гарні слова, а більше про добрі діла. Ніхто нікого не

Скачано з Ліберти
25 серпня 2026 р. 10:16

знищував, ніяких революцій і диктатур, а життя людей значно людяніше. Значно вища платня і значно менша експлуатація. Більше свободи.

Інакше й не могло бути. Бо в кожному суттєвому пункті масизм суперечить дійсності і гуманізму. Навіть там, де він претендує на особливу обізнаність — в економіці. Центральна помилка, що усуспільнення власності приведе до збільшення продуктивності праці, до зникнення експлуатації. І облагородить суспільну мораль..

— Не вийшло! Друге особливе зло — диктатура. Дарма наївні люди гадають, що «ідеї хороші». Ідеологія і практика масизму антигуманна в самісінькому корені. Зокрема, дарма гадають, що диктатура — випадковий елемент масизму. Диктатура — вражаючий момент вчення, яке претендує на вищий гуманізм. Але це не збочення, не «єресь» і не помилка, а логічний наслідок певної системи думки. Сказавши «а» — класова боротьба і революція — необхідно було сказати й «б» — диктатура. А за тим мало наступити «в»: узурпація влади і терор. Причому, диктатура ніякого не пролетаріату, а самих зрівняльщиків. Які, зрівнюючи одним катком «трудящих», самі проміж себе далеко нерівні: сувора ієрархія посад, влади і пільг. Наступає режим, коли найбільшою реальністю буття стає влада, держава в особі полі-мафії. Диктатура однієї «партії» за умови відсутності приватної власності та ініціативи, а лише з тотальною політичною владою обов'язково обертається злочинним фашинізмом. Його злочинність одним словом можна визначити так: він ворожий життю і свободі! І справжнє його ім'я не «*марксизм-ленінізм*», а масизм-фашинізм. А так звана «соціалістична партія України» — ті ж самі люди. І повторення старого. Знову йдуть до влади, спекулюючи на «інетересах трудящих» і користуючись тим, що люди слабко орієнтуються в дійсності. По-перше, при владі зовсім ще не демократи, а полі-мафія. По-друге, ніяка влада швидко не вийде з кризи. Бо у поганого господаря струхлявіли підвалини і дім розвалився. А він не заощадив ні коштів, ні матеріалу. Майстрів теж нема — поспивалися..

Київ, 1989 р.

«Росія, єдино-неподільна Росія з великоросами на чолі». Так, як було колись за батюшки-царя. І нічого схилятися перед Заходом, перед демократією: шлях Росії унікальний, неповторний — попереду всіх. Її призначенням месіанське. «Великороссы — избранный народ!». І цим все сказано. Росія не може і не повинна входити в європейську квартиру, бо вона фізично більша за всю Європу, бо вона Євро-Азія. Росію спасе те, що спасало завжди: — «триєдність»: самодержавство (монарх, імперіалізм), православіє (церква РЦП) і народність (читай: націоналізм-колективізм). Їм здається, що самі вони великі слов'янолюби (хоч Боже нас позбав від таких люблячих братів!). Їм здається, що в усьому винні «жидомасони». — Однак все це виходить за межі здорового глузду. 1917 року ні цар-батюшка, ні «російський шлях» не спасли, а спасли більшовики «інтернаціоналісти» (в лапках). Тепер же без приватної ініціативи і ринку на західний манер Росія стане цілком економічно неспроможною).

Шовінізм, який репрезентує керівне ядро «Пам'яті», а також «ліберал-демократ» В.Жиріновський із своїми багатьма мільйонами прибічників стоять правіше звичайного шовінізму і заслуговують на термін «шові-расизм». Расизм — загальновідома річ. А в цьому конкретному випадку — це справді оригінальне поєднання націоналізму із великодержавним шовінізмом — шові-націоналізм (що згодиться нам як синонім до «шові-расизму»).

ЗООЛОГІЗМ. А чи є щось лівіше від краю народівства (націоналізму)? Є. У наших установках обов'язкова симетрія: як тому, що людська психіка симетрична. Так і тому, що кожна політична позиція викликає в громадянстві заперечення — анти-позицію. В зоологізм впадають, коли націю ставлять вище за всі інші цінності. По-перше, вище за окрему особу та її права. По-друге, готові винищити до ноги усі ті народи, які здаються чимось шкідливими для наведення всесвітнього «порядку» згідно з власними національними штандартами. (Бо якщо держава, то чия? Якої нації? Тільки національна ідея мусить бути духовною основою держави чи, скажімо, досить спільних територіальних інтересів? А може якась інша ідея? Для зоологічних тут не може бути двох думок).

Для досить поміркованої української нації загалом невластивий подібний екстремізм. Але він все ж таки існує в окремих людей, хоча б як реакція на шові-расизм. В запалі боротьби з великодержавним шовінізмом дехто доходить до крайнього культу власної національності й зневаги до інших, до меншин. Зоологічні існують у всьому

Архів 2024 р. Тільки

дчувалася різниця від лінії установок з національного
й середина цієї «підкови» буде внизу:

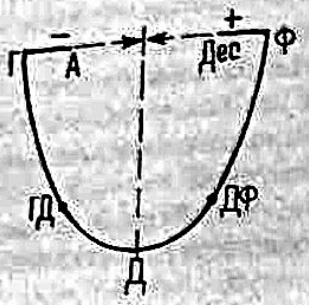

ина (квазімодель) установок щодо проблеми індивід-держава.

що загальна картина політустановок осіб має бути
х квазімоделей («підков») в одну синтетичну карти-
еться досить натуральним «склеюванням» цих поло-

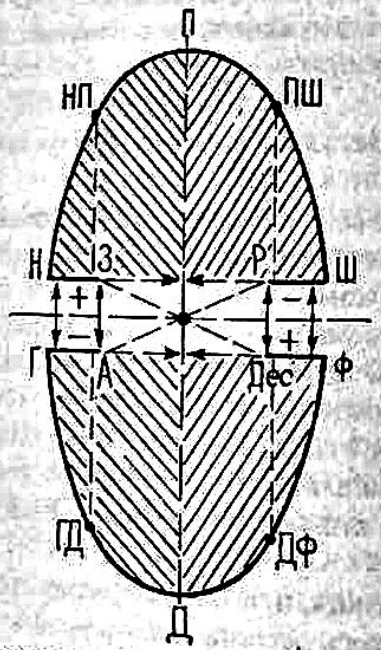

нана картина (квазімодель) політичних установок людей.

азімодель характерна своєю симетричністю. Голо-
ії є лінія, яка сполучає вершини «підков» — лінія

ДЕМО-ПАТРІОТИЗМУ. Якраз через те, що демократична позиція є «золотою серединою» лінії національного питання., вони взаємно тяжіють: для демократа найвірогіднішою є зважена патріотична позиція. А для патріота — найвірогідніший справедливий демократизм. Бо він консолідує людей. Приблизно цієї лінії трималася УГС, яка започаткувала демократичний рух на Україні.

Квазімодель має також уявну вісь симетрії, що перпендикулярна до першої, і, відповідно, уявний центр симетрії «О». Установки, що лежать на лініях, які паралельні до головної вісі симетрії «Д-П» досить закономірно корелюють (тобто, поєднуються) між собою. Так, правий край однієї лінії установок «притягується» до правого краю іншої лінії. (Надрадикалізм в одному супроводжуються надрадикалізмом в іншому, через збуджений стан духу). «Праві» в соціальному питанні мають схильність до «правого ухилу» в національному питанні, а «ліві» — до «лівого». Наприклад, взаємотяжіють шовінізм і фашинізм. Тому фашинізм майже завше виступає як-

ШОВІ-ФАШИНІЗМ. Зрозуміло, що хто за імперію, той і за сильну владу, дисципліну, «порядок» (а не лад), за шові-фашиністів, які мають цю владу утримувати. Зв'язок тут значно послідовніший, ніж у тих демократів, які хочуть водночас і збереження імперії. Недарма нерідко сповзають до фашинізму...

Громадо-народівство («анархо-націоналізм»). Таке ж само натуральне тяжіння радикалів з протилежних країв установок. Ті, хто заперечують державу в усіх досі відомих формах, але не заперечують громаду, мусять, зрештою, визнавати й таку велику громаду як нація. Її цілісне фізичне і культурне буття. Так, лідери СНУМу (тепер СУМ) пишуть про «анархо-націоналізм», як про «близьке майбутнє». Зразками вважаються Швеція й Швейцарія. Справді чудово. Тільки важко стверджувати, що там відсутні держави. Хоч можна погодитися, що у них національне питання й питання загального управління вирішені в дусі громадо-народівства — якнайбільше свободи і самоврядування різним етносам, громадам і територіям.

Далі маємо ще дві паралелі до головної вісі симетрії: патріо-шовінізм у сполуці з демо-фашинізмом — з одного боку. Та патріо-націоналізм у сполуці з демо-громадівством — з іншого боку. Коли

25 серпня 2026 р. 10:13

Усе велике на світі стоїть, як закон на трьох китах: 1) самобутні національні корені., 2) міцний стовбур обдарованої індивідуальності., 3) вершини світової культури. Щодо п.1), то ми маємо власну сковородинську традицію. І вона може стати нашим стилем і словом любомудрія, якщо її по-сучасному зрозуміти: йти «у світ», щоб його вбіймати творчо-конструктивно, а не просто деструктивно тікати «від світу» — як чужої напасті, що живе за своїми власними законами й небезпечна на дотик.

Щодо п.2), то світ уже забув, що філософ — не професія, якою він став, а передусім як Персона унікальної сили й універсального зору — з чого й починається філософія. Філософ — не той, хто днями протирає штани в інституті філософії та бібліотеках, не той, хто «все знає»., не той, хто в професорській мантії викладає філософію як «наукову дисципліну» в університеті. Він не той, хто функціонує «в культурі», не «сухар», а повний сили і любові до життя чоловік.

Який відважно і пристрасно кидається в ріку життя. Який прагне і здатен плисти проти течії. Який годен час від часу вибиратися на берег, усамітнюватися і систематично все продумувати. Щоб при потребі прочищати джерела життя і збагачувати його сенс. Однак, «філософ» опинився в полоні. Вільний філософський дух замулений професійною культурою. Філософ же, давно відомо, не повинен працювати, щоб заробляти собі на хліб. Його справа — копати вглиб колодязь мудрості людської і розчищати нові простори думки-життя-діяльності.—Пробивати шляхи в майбутнє. Щоб воно мало сенс. Щоб народ розвивався. Щоб людство вижило...

Філософ повинен гартуватися., мати багату біографію. Я пройшов через колгосп (змалку), був пастухом, будівельником, шахтарем, лісорубом, каменярем, студентом кількох вузів. До філософії, твердо відчував, необхідно рухатися через фундаментальні науки. Скінчив Московський інститут радіоелектроніки (вивчаючи водночас фізику в МІФІ та ін.), ФПК КДУ (фізика, двічі), механіко-математичний факультет КДУ (з відзнакою), 1975 р., водночас і достроково — аспірантуру Інституту філософії АН СРСР (сектори фізики і кібернетики), дворічні міські курси іноземних мов (англ. двічі), однорічні (польська), інтенсив (французька). Але від того

*) Це частина документу-звернення до українсько-американського фонду «Відродження», 22-го травня 1991 року. А також матеріал до виступу на Першому Всесвітньому Форумі українців 22-24-го серпня, 1992 року.

всього не порозумнішав. Лише взявся міцніше за голову, щоб продумати все наново... Що робити? Як боротися?..

В часи маразму мене разів шість звільняли від викладання в університетах та праці в інституті філософії — за боротьбу з корупцією, за спробу закласти ЕТИКУ УПРАВЛІННЯ, за вільнодумство, за антимілітаризм, за викладання українською мовою, за безпартійність. - Але не каявся, бо розумів, з ким маю справу й на що йду. Зрештою, режим породив загартованого манфіла, пустивши його 1978 року в білий світ...

(У мене — лише комунальна кімнатка в будинку «не придатному для житла», посеред лісу. Не маю навіть кухонного столу й холодильника. Лише письмовий стіл і книги. При тому відмовився від спокус працювати в інституті філософії в Москві, захищати докторську навіть без тексту (а по працях), очолити престижну науково-дослідну лабораторію, стати редактором журналу та, нарешті, виїхати на Захід. (-у мене власний КОРІНЬ!-). Замість того всього — мандри, ходіння в народ і творчість).

Наступне моє філософське кредо — універсалізм. а) По лінії ратінальності — працюю над власною гносеологією і методологією. Моя програма — ціла наука-методологія-філософія обсягом в кільканадцять томів. Під загальною назвою ІЄРАРХІКА.

Передусім, це особливий МЕТОД. Його основні ідеї: 1). Усякий суб'єкт-об'єкт розглядати як певну ієрархію рівнів, а не лише дві полярності, як в діалектиці. Так, пізнання проходить певну ієрархію рівнів досконалості — від міфіологічного через якісно-емпіричний та кількісно-теоретичний до модельно-методологічного і штучно-інтелектуального. (Оце останнє я зможу вповні збагнути лише там, де життя комп'ютеризоване). 2). Концепція «логіки становлення» будь-чого як доповнюючої до його «історії становлення». (Популярно: як широкого поля можливостей, що могли відбутися в реальній історії, але випадково не втілені, або не задокументовані). Враховуючи ієрархію, логіка ставлення є не тільки драбиною в минуле. -Вона є також *сходами в майбутнє!* (-верхні рівні-). 3) До всього цього органічно — метод «логіко-фактуального конструювання». Це своєрідне «занурення» в конкретну історичну ситуацію-культуру. І в якості *реально діючого там суб'єкта* (-божевілля, правда!-), використовуючи наявні там технічні засоби та враховуючи відповідну мову, спосіб мислення, культуру — будувати безпосередньо невідомі нам її потенції (скажімо, прилади й понятійні системи) разом з уже відомими нам з історії. Приєднаному, втій чи іншій системі рівнів. Що дає також змогу проектувати потенції сучасного в майбутнє. Так що я маю досвід будування того, що може бути в перспективі як закономірний наслідок зафіксованої) (вбійманої) «логіки становлення». Через призму якої фактична історія проглядається як один з можливих варіантів. Стає можливою *історія майбутнього.* -Це визнано міжнародним співтовариством логіків, методологів та філософів науки (доповіді й поблікації VII, VIII і IX-го Міжнародних Конгресів ЛМФН). Видруковано кількадесят статтей, колективні монографії і одна одноосібна: «Логіка становлення вихідних кількісних понять у фізиці» (1979, «Наукова думка» — як частина Програми. Все це дістало схвальний відгук закордонної філософської преси (-але не української, бо України не було). Важлива універсальність: ієрархічна логіка може застосовуватися до будь-якого об'єкта-суб'єкта: природознавство чи людинознавство, етика, естетика чи епістема — все.

Шановні панове-товариство! Скажу образно: мною вигадана могутня «методологічна машина». Це велетенський ящур з незнаного суперметалу, на якому написано ММ. У нього величезна зубата паща, якою він розчавлює, глитає й перетравлює будь-яку проблему. Він уже давно зжер (-даруйте!) систему Гегеля з його «діалектикою». А також заодно і тих, хто перевертв його з ніг на голову. (В системі ієрархічної логіки виразу типу: «не може бути людина вільною від суспільства, в якому вона живе» (і тому, мовляв, люди завжди і скрізь невільні) здаються майже порожніми, а не мудрістю. - Справа саме у різній мірі свободи, а не у констатації тривіальності. Так «вільний художник» порівняно із солдатом має значно вищий рівень свободи. А за демократії особа вільніша, ніж за фашинізму). Важливо, що очиці-фари цього чудовиська проглядають далекі горизонти, на яких людство чатує небезпека...

б) Не менше, якщо не більше засвоєний світ протилежний «ратіо» — емоції , етика й естетика. Створена власна філософія почуттів, в якій центральне місце займає феномен к о х а н н я. *«Трактат про кохання»* сягає восьми томів. У світі, певно, такого ще нема. Стиль — синтез філософії і літератури. «Потік свідомості» в дуже широкому розумінні цих слів. Спосіб — мандри, спостереження, співжиття з людьми, бесіди й дискусії — все людське. В цьому «світі» я виходжу на особливо гарячу проблему: руйнується наша сім'я — пропадає народ. Людина не може знайти свого щастя. Тому велика проблема — теорія вибору подружжя і філософія сім'ї. Вона на може стати довершеною («класикою») без різноманітних «польових досліджень» нових форм партнерських стосунків і шлюбу у різних общинах та спільнотах у всьому світі і без планетарного спілкування та, відповідно, планетарного бачення. Без того, щоб автор почувався водночас громадянином світу (щонайменше Європи) із столицею в Києві. Без того я ще не філософ.

Мандри по всьому світі — моя глибока і давня творча потреба. Нове слово, нова філософія має своєю основою новий досвід життя. «Краще раз побачити, ніж десять раз почути». Хтось повинен наново глянути на увесь світ, — п е р в і с н о. Побачити його Єдиним Цілим і бути першоджерелом (а не ланкою в книжклвій естафеті). Я пройшов-проїхав по спіралі цілу Україну, усі «республіки» — від Естонії до Казахстану. Але особливих квітів не пожав. Бо то не вершини. Звичайно, кожен йде своїм шляхом. Мій шлях не просто головою, але й життям. Манфіл — теж метод.

Це не готові рецепти, а спосіб життя-думи-дії. Постійний запитальний знак — «?..». І пошук відповіді — в процесі глибинного спілкування з всілякими існуючими людьми, «світами» і «світиками», на всіх широтах і висотах буття людей, громад і культур. Це каторжна повсякденна праця в дорозі...

Коли буде планетарний досвід, тоді збагачена ним власна основа може стати квіткою у світовому букеті. Така філософія (-сьогодні це філософія любові, завтра може вирости філософія життя, а після завтра — філософія культури і релігії-) може мати планетарне значення. В такому разі, це приваблюватиме увагу до України і працюватиме на зріст почуття повновартості народу і культури. Працюватиме на наше Відродження. У згоді зі світом. Одне слово, життя не просто треба побачити, а вжитися в нього на всіх широтах і висотах. Тут не підходить формула: «Прийшов, побачив — переміг!». Необхідний час...

Але як це стосується концептуального захисту людства? Від чого? І чи можу я його здійснити? В «Трактаті про кохання» мною поставлене запитання: «Що найбільше необхідно жінці (чоловіку), щоб вона (він) його (її) кохала?» — Не так врода, косметика і сексуальність — не речі, а насамперед певне ставлення. А саме — «універсалії кохання». («Універсалії», тому що вони загальні для всіх жінок — незалежно від національності і соціального становища). Скільки ж їх і які саме? Назву тут лише одну — з а х и с т. Це не просто фізичний та матеріальний захист. Справа складніша. Вершиною захисту жінки чоловіком є «концептуальний захист» — нитка Аріадни в складному лабіринті життя — почуттів-думок-взаємин-дій...

Як не дивно, але це стосується і всього людства. — Якщо вже думати про людину і життя, то думати масштабно, планетарно, про вічність. Давно відчуваю, що наша Планета летить кудись не туди — до своєї загибелі. Над екологічною стороною цього процесу ми вже задумалися (чи не запізно?). Проте і н т у ї ц і я мені підказує, що небезпека значно більша й глибша. Планета, як і жінка, потребує концептуального захисту. — В чому? Де? Треба спочатку її знати й розуміти. Спочатку має бути картина дійсності й напрямку процесів. Планетарний пошук манфіла, його первісно свіжий погляд мають наштовхнути на розуміння й вихід. — Збагнути людство. Його приховані проблеми-небезпеки. І накинути проект захисту, філософську картину певного майбутнього, новий світ-огляд. Або ж сенс життя людства — це теж захист.

І ще раз «як»? — Почуття-думи чомусь залежать від географічного місця, в якому перебуваєш. Уже тому вони, певно, вселенського (якщо не космічного) походження. І синтез їх має бути відповідного масштабу. З тим, щоб виліпити цілісну мозаїку — і вгадати оптимальний напрямок майбутнього життя (принаймні, передбачити головні його небезпеки).

Кожен має спокусу уникнути небезпеки, замкнувшись у власній хаті. Цілі держави-імперії замикаються. Відкрите суспільство — складний, органічний, а не ме-

Сканування 2009 р.

люди з філософії, мистецтва і науки. І сподіваюсь, ця книжка.

Народився поруч з Міклухо-Маклаєм. Українець, не сімейний, не партійний, не антисеміт, не націоналіст (а патріот). Віку не визнаю. Мандрував уже по Фінляндії і виступав на Конгресі з філософії науки у Швеції. *

22·V·1991 р.

* * *

The book deals first of all with a spiritual — and — political situation. The bankruptcy of the communist ideology and practice. A concise and simple description is used to show the precariousness of the Marxism-Leninism «pillars», the unsuccessful way they caricature the reality. It is proved that the essence of Marxism-Leninism is *massism* and that its ideology and practice were doomed to failure because they contradict with a sound human nature. Even the economic doctrine of massism is unreal. Massism cannot be democratic in any way but only compulsory. Therefore all the countries that take its path inculcate *fascinism* (kindred to fascism). Under such conditions the ruling nomenclature becomes manyheaded *polymafia* and all the people get fascinised to a considerable extent. Prohibition of the communist party is not deliverance from fascinism and polymafia at all. As well as secession from the Russian empire is far from being independence.

The book gives answers to principal qustions: what is a spiritual-and-political situation in the Ukraine and beyong it; what are main socio-political forces and lines of tension; who is who according to political purposes and what purpose is the most reasonable; who is fighting against whom and for what purposes. There were three fundamentally different types of communists. The sense of Freedom and national-liberation struggle. There are three Russias and our attitude to them is different. Our Russians are OURS and not such as theirs. Why there is few people but the crowd is numerous. The essence of democracy and the need of it. Why the state humanity is impossible without elections, parliament, power division as well as without everybody's respect for the Law. Why private property and free host workers are necessary. Their relation to freedom and democracy. Why the independent Ukraine will be a guarantee of rights of people and national associations. Why the independent Ukraine is destined to democracy. What kind of army must we create? What are out specific geopolitical interests?..

Galaxy A17

democracy. Why the independent Ukraine will be a guarantee of rights of people and national associations. Why the independent Ukraine is destined to democracy. What kind of army must we create? What are out specific geopolitical interests?..
The types of imperialism and the adequate ways of deimperialization in each case. Significance and priority of outlook deimperrialization, language and de-Russification. The directions and ways of defascinization. Methods and forms for these purposes. The goal to which the main forces must be derected. And the main thing is the position of each honest person at his own plase, in each separate world and small world to make his own contribution. This comes into contact with ethics. The struggle is sure to be victorious if everyone assumes the responsibility for everything and does not thrust for manna. Because independens and democracy are not a state but processes of deimperialization and defascinization. Freedom must be mainetained constantly...
At last the Ukraine and prospects the Russia probable future are predicted on the basis of socio-psyco-political laws. It is important that a new network of notions, a peculiar language, is introduced.

Fabryary 12, 1992.

P.S. Because of paper the author succeeded in presenting here only a small part of his two-volume work. And one is given here only his idea of the project's concept defence of Ukraine and Planet.

Хто хоче висловити своє
обурення і висловити (автору)
зауваження, прошу писати за
адресою: Київ, 252001, до запитання
Р. Д. Ги.
Автор відповідатиме слабкою памяттю.

. Здано до складання 10.06.1992р. Підп. до др. 8.. 07. 92 р.. Формат 60х84 /16. Гарнітура «Таймс». Друк офс. Папір офс. Ум. др. а. 4,85. обл. вид. а. 6,00. Тираж 5000 . Ціна договірна. Зам. № 2021 Замовники: Всеукр. т-во «ПРОСВІТА»; Терноп. обл. орг. УРП.
Терноп. обл. тип. вид-ва «Збруч», 282000 м.Тернопіль, в.Живова, 11.

Galaxy A17
25 серпня 2026 р. 10:18

В книжці автор — фізик-математик-методолог-соціолог-політолог-кандидат філософії і *манфіл* — викладає ідеологію РУХУ та ПРОСВІТИ в найширшому розумінні цих слів (яке обіймає, зокрема, УГГ-УГС-УРП). Показано, на яких стовпах стояв колишній режим і чому він неодмінно мав потерпіти крах. Які існують типові установки людей по лінії *соціально-державницькій (-від анархізму до фашинізму-)* та *національного питання* (—від зоологізму до шовінізму, що замикаються). І змальовується цілісна картина (своєрідна модель) можливих політичних позицій. Обгрунтовуються основні цілі РУХУ: *роз-імперення і де-фашинізація.* Зокрема, мовна де-русифікація. Суть і необхідність демократії як засобу свободи, гідності і доброботу. Що для цього потрібно чинити і як. І чого не варто (уроки історії). На підставі соціально-психо політичних законів кризових ситуацій передбачаються великі небезпеки 1992-93 рр. Тому надзвичайно важливе розуміння людьми духовно-політичної ситуації, благородна відповідальність кожного і участь в народному русі та просвіті.

Використовується політичний словник «Українського вчення». Нова, влучна і сутнісно зрозуміла мова.

Politics

ISBN 5-7707-2883-3

Galaxy A17
25 серпня 2026 р. 10:19